

at Diskussionen holdes gaaende. Han gør da ogsaa, hvad han kan, for at puste Liv i den. Det lader til, at han har været Genstand for formelige Ovationer ved Mødet. Ved den store Middag forleden — Champagnen har rimeligvis flydt lidt rigelig — blev han i en Skaaltale kaldt for Danmarks Lesseps. — — Har du noget mere Grød?“

„Nej — det er kedeligt — vilde du have haft fler? Men der er rigeligt af Eftermaden.“

„Ja — Tak — saa er det godt.“

„Du skal forresten ikke spise dig for mæt. Husk paa, vi skal til Apotekerens iaften.“

Per skar en fortrædelig Grimace.

„Det er sandt! Det havde jeg glemt! — Hør, skulde vi ikke snart begynde at sige Nej til de Indbydelser? Vi har dog ingen Fornøjelse af den Slags Selskabelighed.“

„Nej, synderlig morsomt bliver der vist ikke. Og jeg blev saamænd ogsaa helst hjemme. Men det kan dog ikke gaa an, at vi fornærmer Folk. Heller ikke for Fa'ers Skyld. Han vilde ikke synes om det. Folk finder vist, at vi allerede afsondrer os mere, end vi har Lov til.“

Herpaa fik hun ikke noget Svar. Per spiste videre i Tavshed. Bagefter fulgte de ind til Kaffen, som imidlertid var bleven bragt ind i hans Stue.

Denne laa paa den anden Side Gangen og var et temmelig indsnævret og mørkt Rum med et Gavlvindu ud til Markerne og en Tapetdør, der førte ind til Sovekammeret. Pers oprindelige — store og solrige — Arbejdsværelse havde han, efterhaanden som Familien forøgedes, maattet afstaa til Børnene; og i Grunden befandt han sig ogsaa nok saa godt i dette mere beskedne, stille og afsidesliggende Kammer, som mindede ham om hans Ungdoms Enebo paa Frederiksberg eller i Nyboder. Det fandt end ikke altid Paaskønnelse hos ham, naar Inger søgte at live lidt op derinde med nogle friske Blomster eller et Par Potteplanter. Han taalte ikke godt Blomsterduft. Og Naturens lysmættede Farver harmonerede i Almindelighed kun daarligt med de Stemninger, i hvilke han holdt mest af at hygge sig inde.